

Brots de poesia, segona edició.

Sant Celoni, tardor del 2022.

Posar la poesia a peu de carrer és l'objectiu d'aquest projecte.

Una idea original de l'Ajuntament de Sant Celoni, destriada a càrrec de Pau Gener Galin.

Una relació de fragments de poemes, versos o prosa, plasmats en aparadors de comerços locals, cal·ligrafiats per Lluís Molina Hermoso. Poemes que al·ludeixen al bosc o a la natura, amb la flexibilitat que permet la poesia, com la del jonc. Mirant que siguin d'autors i autores vius i vives, que escriuen en català, posant especial atenció als poetes que han vingut a recitar en directe al Festival de poesia de Sant Celoni, al llarg de les seves edicions anuals, ja una desena. I també, naturalment, amb especial protagonisme per els poetes de Sant Celoni.

Aquesta és la nostra collita poètica per a la Setmana del bosc. Gaudiu-la!

A continuació es detalla el fragment del poema, l'autor o autora i el llibre on va sortir publicat amb la seva editorial i l'any o bé si és inèdit.

Llegir el paisatge,

llegir una casa,

llegir el bosc,

llegir-te a tu.

Quan la creu gaudiniana retalla el cel
tot el passeig és un calidoscopi de gent,
multicolor com les ombres del teu cos.

David Castillo de 'Barcelona, instants robats' (2010)

l'amor camina i camina
amb les mans. Em fa content
que hagi descobert
això que t'agrada tant.
Amb només una tirada
i creix tot un xiprerar.
La planxa de ferro al pit
que no em deixa que entris mai.

Misael Alerm, inèdit.

Trobaràs alguna manera
per escapar-te d'aquí.

Se t'asseuen dos pardals
a la falda. Un pit roig
et visita.

També dic:

les mores estan al punt,
en tens els llavis tots negres.

S'enfila gairebé trista
una olor de romaní.

També hi ha una corporal
lluïta infantil amb les ones,
sempre en dimarts. Escapar-te

significarà ser tot
pànic, i veuràs que vas
molt carregat amb el pes
de poques paraules.

Misael Alerm, inèdit.

Un alzinar és molt savi: sap fer or.
Al bosc, un càrritx riu amb vehemència.
La llentisca picant cuixes endins.
I una figuera? Porno verd i grana.
Segregar verdor és salivar força.

Jaume C. Pons Alorda, Inèdit.

"Tenia una musa de carn i ossos, metre setanta-cinc i un somriure perfecte. Però es va acabar. Es va fondre com un floc de neu quan l'esquiador l'esclafa sense miraments".

Anna Carreras i Aubets,
Halley 2042 (Llibres del Delicte, 2019)

"Va tornar a engegar el cotxe, seguíem baixant, camins de bosc, humitat a fora i entre les nostres cames. El cotxe s'omplia de baf."

Anna Carreras i Aubets.

Vigila amb mi (Llibres del Delicte, 2023)

"Només la sensació d'eufòria, fins que em vaig començar a imaginar en la part del darrere d'un cavall, galopant per un camí de bosc. Em podia notar absorbent el poder de l'animal."

Anna Carreras i Aubets.

Vigila amb mi (Llibres del Delicte, 2023)

Fonts. Xiruques. Mansois, els peus. Les cabres.
Fontanes, dius, alades. Caminois.
Ors dels més rancis. Trencacolls macabres.
T'acompanyen. Trempats. Xarucs. Xirois.

Joan Todó. Inèdit

Arribarà el dia que algú s'adoni
de les danses ocultes
de les arrels vigoroses
que s'allarguen pel subsòl?

Anna Gual . Ocultacions, Ed. Proa 2022

La imaginació és sempre superior al mètode.
La lluna nova no és absència de lluna i es diu
desig i espera.

Anna Aguilar-Amat (inèdit)

La nit fosa del mar fa ondular peixos-manta.
Hi ha algun dofí. I jo. Va ser aquell dia: després
de tanta pluja de petons no em podia adormir.

Anna Aguilar-Amat (Jocs de l'Oca, 2006)

El temps del desert se'l mengen:
l'espart, l'aligot, la taràntula, les
xemeneies de fades i els capitans de l'exèrcit.
Tot i això, mai no s'acaba:
a l'altra banda del mirall del desert hi ha un mar.

Anna Aguilar-Amat(Argila, 2018)

FLOR ROMANIAL

Buscar-la per terra i empaitar-la pels camps
i voler-la com sigui, diminuta o geganta,
exagerada o precària, clandestina o resseca,
solitària o confosa entre mates i arrels,
més estranya impossible, ben igual que la resta,
sobrevivent entre runes o embogida al barranc.
Obsedir-s'hi si cal i demanar-li tan poc,
que si cal, que ni curi. Només que hi sigui.
Entrebançar-se per ella. Desobeir.

Blanca Llum Vidal.

La formiga filigrana
caminets a la recerca
d'engrunes de sol esparses
per l'ombra de la noguera.

Josep Pedrals, Inèdit.

Per carcanada,
carrotxa, brancs per braços,
per monyons, pinyes.

Jordi Vintió. Inèdit.

"L'arrel del xiprer, única, sis llavors d'una beina o s'obre només un ou. Si el naixement és un o múltiple no importa."

Anna Pantinat, Inèdit.

"Hi ha més saba que sang on les ciutats reneixen.
El bosc s'empassa els homes. El bosc es menja el llop."

Anna Pantinat, inèdit.

En la clariana

La pell d'un instant enfondit
a les falgueres immòbils.

Les catifes que brunzen
al nostre pas marcial.

Un viver inefable, d'arrel
que s'hi enfila, als marges.

De bardisses anònimes, nosaltres.

Què hi pot haver de dolent,
en ser passa?

Esteve Plantada (Troncal, LaBreu edicions 2020)

Cos meu,
et suplicava.
Lluna borda sense cel,
ressonant.

Lucia Pietrelli "La terra i altres llocs" (Adia, 2021).

Les muntanyes són immenses,
entre l'arbrada esqueixada
nien esperits agrestes.
M'és un isard l'esperança;
un voltor cec, tot desprendre's.

Dolors Miquel, inèdit.

Una riba es mira l'altra
com mira el somni, la vida.
Per 'quest qual travesso ara,
vaig a guanyar l'adormida.
L'au nocturna en una branca
em mira, però no em mira.
Em va veure en l'altra vida
com creuava el riu Segre,
em va veure en l'altra vida.

Dolors Miquel. Inèdit.

La font raja com sempre però el cel
mostra senyals de tempesta del
cantó de la muntanya grossa i que
s'acosta, no trigarà a arribar, i el
raig de la font ni se sentirà, quan
descarregui.

Enric Casasses. Inèdit.

kosmos

Assegut a la vora del foc entre quatre o cinc
parets al peu d'unes muntanyes sota la
rodamenta dels estels i ben embolcallat pel
teu dormir al quarto de dalt.

Enric Casasses. Inèdit.

revenja

Les gàbies
ara són pantalles
absorcions d'antigues creus.

El planeta riu
les feres s'acosten
amb els arbres.

Els llibres es colgaran de verd.

Tot això que veus
seran camps.

Joan Vigó. (Saurí del nom, Labreu 2022)

Pedra parlant

I rius d'esperma a dolls

Fal·lus suat

Que fineix a la boca

De l'univers

El sentit de la forma

Verb a vessar

L'escriptura és bes

Vicenç Alaió. Inèdit

regal

un poema pot contenir
el sentit total del món.

aquest poema conté
un dibuix fugaç
creat per uns núvols.

la capsa és vermella,
el títol n'és el llaç.

obro mans i ulls.
abandono el text.

Eduard Escoffet (La terra i el cel, LaBreu edicions 2013)

acampada

substituïu aquest poema
per un paisatge;
canvieu l'objecte
de lectura.

de nou: tanqueu el llibre.

Eduard Escoffet (La terra i el cel, LaBreu edicions 2013)

Estudis sobre l'horitzó

quantes glopades d'oxigen
ha de consumir cada dia un ciutadà mitjà
en condicions atmosfèriques normals
per observar la terra?

Eduard Escoffet (La terra i el cel, LaBreu edicions 2013)

Carrer major

en desmuntar la fira,
al poble hi van quedar les cases
i la línia de l'horitzó.
van anar a dormir.
s'entretindrien
deixant passar el vent
tot a través de les cases;
escrivint.

Eduard Escoffet (La terra i el cel, LaBreu edicions 2013)

PROCLAMA AMB ESPINES

Esbardissar el camí,
desbrossar la memòria,
les tisores al puny
alçar-les amb la veu
per marges i bancals,
per places i carrers,
finestres i balcons,
a la porta de casa
o al llindar de l'esperit,
i emprar la mascareta,
amb ulls esperançats,
per no encomanar ràbia
i no arreplegar l'odi.

Ester Xargay (Inèdit)

Mira que n'ets d'agosarada,
plantar cara, sembrar llavors.

Roser Amills, Inèdit.

el silenci
és la distància més curta
entre dos punts de l'univers.

Eduard Sanahuja Yll

(El llançador d'espases. Pagès editors. Lleida, 2013.)

Fresca terra
amb herba de pubis
el mirall.

Pau Vadell (*Terra llarga*, 2019.)

A la gola, la cabra hi porta el vertigen de les roques.
El dring dels queixals ja no serà per mastegar l'herba seca dels cims,
sinó per la glopada d'aire entre les pedres de les marjades...

Pau Vadell (*Esquenes vinclades*, 2017)

Duus la veu de la resistència
tatuada a l'escorça,
mal·leable dins la saba,
amatent i ben arrelada.

Mar Fontana «Cedre»
Del llibre Dones, arbres i poesia
(Voliana Edicions, 2021)

De tant esprémer la tenebra
la lluna s'ha esllanguit
fins a fer-se llàgrima
impugnable de rebel·lia.

Mar Fontana. Inèdit.

Com camamilla borda
que empolsina el seu groc,
perpètuas a la sorra,
seques al bat del sol.

Flota en l'aire l'aroma
que inunda tot el bosc.

Jordi Julià Garriga . "Semprevives" (*Elegia d'agost 2022*).

I jo us qüestiono:
de quina mena sou fets?
d'ullals de porc,
de simfonia melena,
d'alens roents,
de dogmes malèfics
de quina mena esteu fets...Déus?
Amén.

Jordi Pope. (1953-2008)

PROESA

Ser el vilà de la contalla,
lluitar contra el príncep,
guanyar-ho tot en la derrota.

David Jiménez i Cot. (Moren els déus, Adia Edicions 2022)

CORADA

Premo el cor en un puny,
n'esquitxo la pèrdua, furient;
que no es llevi la taca del teixit,
que esclati el batec i revifi la follor.

David Jiménez i Cot. (Moren els déus, Adia Edicions 2022)

DALLA

Moro al teu coit,
m'aculls en la fi,
m'escanyes el cor,
t'esquitxa la llum.

David Jiménez i Cot. (Moren els déus, Adia Edicions 2022)

Les fulles s'ajuntaren a la pissarra,
rompent-se, desfullant-se.
Es liquidaren i acaramullaren el guix.

Miquel Bauçà. (La carn i el goig, Adia Edicions, 2017)

si abans semblava les runes
ara puc collir les estructures

Pau Gener Galin. (Tancat per mancances, LaBreu edicions, 2008)

la veritat d'aquest temple
és potser quan obres els ulls
després del petó

Pau Gener Galin. (Tancat per mancances, LaBreu edicions, 2008)

Un mar de gent.
Les ones d'aquests caps
que mai no tornen
murmuren que sóc molts:
únic, perdut, negat.

Jordi Julià Garriga. (Gent Forastera, Edicions Igitur, 2011)

Als vorals de la norma, sirenes
que apaguen el foc i la fam
universal, multitudinària.

Laura Martín Ortiz. (Matèria orgànica. Parnass edicions, 2021)

Així els ponts i les fonts
on peus fan peus,
miratge de turistes,
que són de l'asfalt.

Eduard Ramírez Comeig. (Edicions Tòtem, 2016)

No sobreviurem entre flors,
potser sí en el teixit
embullat de les arrels.

Eduard Ramírez Comeig. (Edicions Tòtem, 2016)

He conegut el teu nom
pintat en els murets del riu,
com una remor sonava.

Eduard Ramírez Comeig. (Edicions Tòtem, 2016)

La vida és curta, tria:
per alguns, una eruga,
per d'altres, un llamp.

Josep Grifoll i Casas. (De paraula. Edicions l'Albí. 2009)

Una unglà mai voldria ser tallada,
només créixer en caos, com una selva,
estendre's vers un món sempre novell

sense destrals, ni paraules.

Elm Puig Mir. (La invenció del sotabosc. Editorial Bromera, 2016)